

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
t.a.v. de heer drs. R.W. Knops
Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag

Datum : 28 januari 2020

Onderwerp : Reactie G4 gemeenten en op de voorgestelde aanpassing van 2.23 Wet BRP en de daarover opgenomen tekst in de Memorie van Toelichting

Geachte heer Knops,

Graag reageren de G4 gemeenten op het concept wetsvoorstel wijziging Wet BRP en de Wet basisadministraties persoonsgegevens BES. Een aantal van onze reacties zijn opgenomen in de reactie van de NVVB, die wij daarmee ook ten volle onderschrijven. Met deze reactie richten wij ons in het bijzonder op de voorgestelde wijziging van artikel 2.23 Wet BRP. De G4 zijn van mening, dat deze wijziging zijn doel voorbij streeft en dat daarmee ongewenste situaties zullen ontstaan die niet in het belang zijn van de betrouwbaarheid van de BRP en dus zeker niet in het belang van de afnemers die op deze gegevens moeten kunnen vertrouwen. Deze reactie is ook gedeeld met de 100.000 gemeenten. De gemeenten Emmen, Almere, Westland, Apeldoorn, Breda en Alphen aan den Rijn hebben al instemmend gereageerd. Hieruit blijkt dat niet alleen de G4 grote problemen verwachten in de uitvoering en handhaving van de nieuwe verplichting, maar dat deze zorg ook wordt gedeeld door andere (grotere) gemeenten.

Een nadere motivatie en toelichting volgt hieronder.

Natuurlijk zijn we graag bereid om deze reactie nader toe te lichten als u dat wenst.

Inhoud van het artikel:

Artikel 2.23

1. Indien het woonadres ontbreekt dan wel artikel 2.40 of artikel 2.41 van toepassing is, wordt op aangifte een briefadres opgenomen.
2. Het college van burgemeester en wethouders neemt ambtshalve een briefadres op indien het woonadres ontbreekt en geen aangifte wordt gedaan van een briefadres. Het college neemt ambtshalve geen briefadres op dan met instemming van de briefadresgever.
3. Indien bij toepassing van het tweede lid geen instemming van de briefadresgever wordt verkregen, wordt als briefadres een adres van de gemeente opgenomen.

Op het eerste gezicht lijkt dit voorstel geen onredelijke verandering. Van een bevoegdheid van Burgemeester en Wethouders wordt het ambtshalve briefadres verstrekken een verplichting van



Burgemeester en Wethouders voor de situatie waarin iemand geen woonadres heeft, maar geen aangifte van briefadres heeft gedaan. Ook uit de eerste alinea van de Memorie van Toelichting op dit artikel kun je afleiden dat de aanpassing een redelijke grondslag heeft. Doelstelling is om de echte daklozen, die in Nederland verblijven en "vergeten" aangifte van briefadres te doen in te schrijven in de BRP.

Zowel de voorgestelde tekst van 2.23 Wet BRP als de voorgestelde tekst in de Memorie van Toelichting gaat echter veel verder dan deze beperkte uitleg. Hierdoor kan het artikel verdergaande gevolgen hebben dan de bedoeling is. Ook is het vraag of het opnemen van dit artikel wel de beste methode is om dit doel te bereiken of dat het beter op een andere manier kan gebeuren. Tenslotte heeft het artikel vergaande consequenties voor gemeenten en afnemers waar nog wetstechnisch noch financieel is voorzien.

Woon- en briefadres

In de huidige systematiek van de Wet BRP staat een duidelijke definitie van adres:

Adres is een woonadres, of bij gebreke daarvan of wanneer het op grond van de Wet BRP is toegestaan, een briefadres. Woonadres wordt gedefinieerd als in artikel 1.1. onder 0 Wet BRP:

"1° het adres waar betrokkene woont, waaronder begrepen het adres van een woning die zich in een voertuig of vaartuig bevindt, indien het voertuig of vaartuig een vaste stand- of ligplaats heeft, of, indien betrokkene op meer dan één adres woont, het adres waar hij naar redelijke verwachting gedurende een half jaar de meeste malen zal overnachten;

2° het adres waar, bij het ontbreken van een adres als bedoeld onder 1, betrokkene naar redelijke verwachting gedurende drie maanden ten minste twee derde van de tijd zal overnachten;"

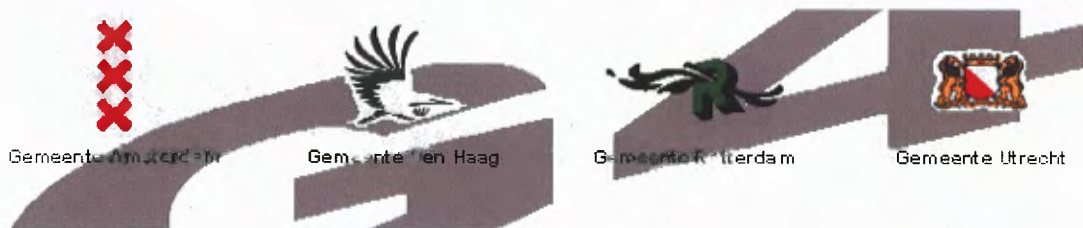
Voor gemeenten is het de plicht op grond van de Wet BRP om mensen zoveel mogelijk in te schrijven op het adres waar ze wonen. Slechts als er geen adres is, of als de wet het toestaat worden mensen ingeschreven op een briefadres.

Mogelijk nieuwe situatie: woonadres ontbreekt

In artikel 2.23 lid 2 Wet BRP (concept) staat: "Het college van burgemeester en wethouders neemt ambtshalve een briefadres op indien het woonadres ontbreekt en geen aangifte wordt gedaan van een briefadres."

Onduidelijk is in het artikel wanneer en hoe geconstateerd wordt dat het woonadres ontbreekt. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de persoon niet (meer) ingeschreven staat in de BRP en waarvan bekend is dat het adres ontbreekt.

Een verplichting tot ambtshalve inschrijving kan op praktische problemen stuiten. Ambtshalve inschrijving in dit geval kan op grond van artikel 2.19 Wet BRP, nadat een voornemen en besluit is genomen. Wel moet er in dat geval een identiteitsvaststelling,



vaststelling rechtmatig verblijf en een redelijke verwachting van verblijf van 4 van de 6 maanden vastgesteld worden. Als er geen contact is met de burger of iemand die optreedt als zijn vertegenwoordiger, kan de gemeente niet vaststellen wie hij is en of hij ingeschreven mag worden in de BRP.

Artikel van toepassing als persoon nog ingeschreven staat op woonadres in BRP

Een ander probleem is, dat uit de wettekst niet duidelijk is dat dit alleen geldt, wanneer iemand niet meer ingeschreven staat. Daardoor kun je de wettekst ook zo uitleggen dat als iemand in onderzoek staat en niet meer op een woonadres woont, hij verplicht ingeschreven moet worden op een briefadres.

Als dit bedoeld wordt, dan heeft dit artikel te verstrekken gevolgen en zal uitvoering van dit artikel in strijd zijn met de doelstelling van de basisregistratie, artikelen uit de Wet BRP en heeft dit grote consequenties voor uitvoering van het werk van de gemeenten. Om deze redenen is invoering van dit lid van het artikel ongewenst. Hieronder staan de redenen waarom invoering ongewenst is.

Het begrip thuislozen en de uitleg ervan in het rapport van de Nationale Ombudsman:

In de concepttekst van de Memorie van Toelichting op dit wetsvoorstel lijkt het duidelijke onderscheid tussen een woonadres en briefadres losgelaten te worden. Er wordt verwezen naar het rapport van de ombudsman. Ook staat in de concept memorie van Toelichting de term thuisloos bij de uitleg over concept artikel 2.23 Wet BRP.

Onder thuislozen wordt volgens het rapport van de ombudsman verstaan: "Thuisloos ben je als je wel een plek hebt waar je een bepaalde periode kan verblijven, zoals op een boot of in een caravan. Of door te logeren bij vrienden of familie. Je hebt echter geen plek waar je het merendeel van de tijd verblijft." (p. 27 van het rapport).

In deze gevallen zal een gemeente vaak op grond van artikel 1.1. onder o Wet BRP tot de conclusie komen dat iemand een woonadres heeft en om deze reden een verzoek van briefadres afwijzen.

Hierdoor wordt bewust of onbewust de indruk gewekt dat gemeenten ook verplicht zijn om briefadressen te verstrekken aan mensen, die wel een woonadres hebben, maar zich daar niet willen of kunnen inschrijven.

Als de bedoeling is om mensen die thuisloos zijn op een briefadres in te schrijven in de BRP, dan voldoet de BRP niet meer aan de doelstelling van de basisregistratie. De basisregistratie heeft als doelstelling om zoveel mogelijk de feitelijke situatie te registreren en deze door te geven aan afnemers, die daarop hun beslissingen kunnen baseren.

Door mensen die thuisloos zijn structureel in te schrijven op een briefadres, krijgen afnemers niet meer de juiste informatie over de feitelijke situatie. Mensen die feitelijk een woonadres hebben,



maar dat niet zien als woonadres en geen aangifte daarvan doen, worden ingeschreven op een briefadres. Hierdoor missen overheidsinstanties als sociaal domein, UWV, SVB, Handhaving, Belastingdienst, politie, Brandweer, ruimtelijke ordening, bouw en woning toezicht de juiste informatie over de bewoning van adressen. Deze gebruikers van de gegevens krijgen ook geen signaal, dat de op het briefadres ingeschreven persoon daar veelal niet bereikbaar is. Dit is ook precies de reden waarom de G4, in samenwerking met de belangrijke gebruikers en met de instemming van het Gebruikersoverleg BRP de pilot 'onterechte inschrijving' is gestart. Door duidelijk een signaal te geven dat de betrokken ingezetene niet woonachtig is op een bekend adres, en ook niet beschikt over een briefadres waarop hij met zekerheid bereikbaar is, kunnen de gebruikers hun proces en beslissingen aanpassen. Deze werkwijze krijgt straks een wettelijk basis, maar dreigt te worden doorkruist met de voorgestelde wijziging van artikel 2.23.

De wijziging kan tevens tot gevolg hebben dat burgers denken dat ze recht hebben op een briefadres, terwijl ze op grond van de wettelijke regels geen recht hebben op een briefadres. Ook inschrijving van mensen die op grond van de Wet BRP geregistreerd zouden moeten worden als vertrokken naar het buitenland zouden het idee kunnen hebben, dat ze nog recht hebben op grond van de nota dat ze ingeschreven kunnen blijven op een briefadres in Nederland, terwijl ze feitelijk verblijven in het buitenland.

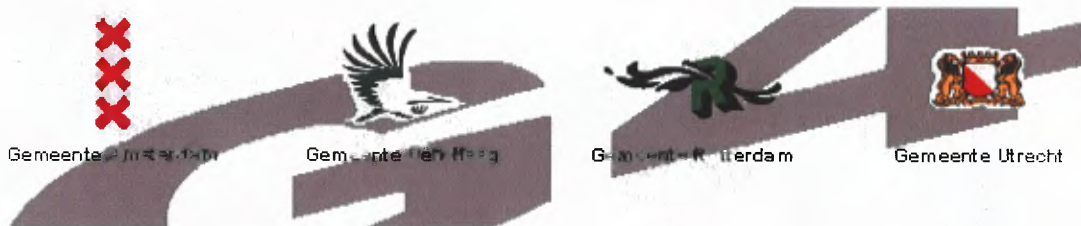
Uit ervaring bij de grotere gemeenten weten we dat mensen een briefadres zien als een optie die naast, en niet in plaats van, inschrijving op een woonadres. Mensen vinden vaak pas dat ze een woonadres hebben, als ze een "vast" woonadres hebben. Het gaat dan om een adres van een woning, die ze zelf huren of in eigendom hebben. Tot die tijd vinden ze dat ze geen woonadres hebben. Tegelijkertijd hebben ze wel een woonadres. Met name in gemeenten waar de woningnood groot is, zal een inschrijving op briefadressen in deze situatie leiden tot vermeerdering van het aantal briefadressen en een vervuiling van de BRP en van het mogelijk maken van het plegen van adresfraude door inwoners.

Conclusie

Een dergelijke uitleg van dit artikel is in strijd met aan de definitie bepalingen in artikel 1.1. Wet BRP: in deze artikelen staat duidelijk vermeld wat verstaan moet worden onder adres, woonadres en briefadres. Onder woonadres gaat het om een feitelijk adres en een briefadres is alleen mogelijk als iemand geen woonadres heeft of als de wet het toestaat.

Ook kan de overheid bij een dergelijke uitleg niet meer voldoen aan de verplichtingen vanuit de basisregistratie, zoals vastgelegd in de artikelen 1.2 en verder Wet BRP. Door een minder duidelijk onderscheid tussen woon-en briefadres is het vaker mogelijk dat overheidsinstanties niet de juiste informatie over inschrijving op een adres hebben die zij voor het uitvoeren van hun werkzaamheden nodig hebben.

Helderder voor de burger, gemeenten en afnemers is vast te houden aan een duidelijk onderscheid tussen brief- en woonadres. De term thuisloosheid niet vermelden in de Memorie



van Toelichting, waardoor afbreuk wordt gedaan aan deze duidelijkheid. De verplichting van het briefadres van de gemeente niet opnemen in de Wet BRP.

Verantwoordelijkheid gemeente: vaststellen woonadres ontbreekt

De gemeente zal volgens dit artikel moeten vaststellen of er een woonadres bekend is.

Dit heeft een aantal nadelige gevolgen.

1. Geen woonadres aangifte betekent inschrijving op briefadres

Inwoners, gemeenten, rechters, advocaten kunnen op grond van de manier waarop het nu is geformuleerd menen dat hieronder ook de volgende situaties vallen:

- a. mensen vergeten hun verhuizing door te geven,
- b. mensen geven bewust niet door waar ze feitelijk verblijven;
- c. mensen hebben een feitelijk woonadres, maar dat niet zien als een woonadres.

In al deze gevallen zou je kunnen betogen dat dat valt onder de betekenis van artikel 2.23 lid 2. Als het op die manier uitgelegd wordt, dan worden er minder onderzoeken gedaan, blijven minder mensen ingeschreven staan op hun juiste woonadres en worden meer mensen ingeschreven staan op een briefadres, omdat zij zelf of anderen daar profijt bij hebben.

Zolang iemand ingeschreven staat in de BRP, bestaat er geen reden/prikkel om alsnog te voldoen aan hun verplichting om aangifte van verhuizing te doen. Het risico is dan ook dat mensen ten onrechte en te lang ingeschreven staan op een briefadres, terwijl ze feitelijk al een woonadres hebben.

Daarbij opgeteld dat mensen tijdelijk inwonen op een adres totdat ze een vast woonadres hebben niet zien als een woonadres, maakt dat de vervuiling van de BRP toeneemt en de gemeenten niet meer kunnen voldoen aan hun doelstelling om een betrouwbare basisregistratie bij te houden..

2. Verschuiving van de verplichting van informatie en aangifte

Ook kan het tot gevolg hebben dat mensen het doen van aangifte en het geven van informatie over hun adres nog minder van belang vinden dan ze dat nu vinden. In de Wet BRP staat dat de aangifteplicht en informatieplicht in eerste instantie bij de burger ligt. Bij de memorie van toelichting op dit artikel staat vermeld dat de reden daarvan is, dat de burger het beste weet wat zijn verhuisbewegingen zijn. Door nu in de BRP op te nemen dat als er geen aangifte is, de gemeente de burger inschrijft op een briefadres, wordt de wettelijke verplichting van de burger verschoven naar de gemeente.

Door een verzwakking van de aangifte- en informatieverplichting wordt het steeds ingewikkelder voor gemeenten om te achterhalen wat het actuele woonadres is van burgers.



Dit kan tot gevolg hebben dat nog meer mensen door de gemeente ingeschreven worden op een briefadres.

Ook betekent de verschuiving van de verplichting van de burger naar de overheid dat gemeenten meer inspanningen moeten verrichten om erachter te komen wat het woonadres is van hun inwoners dan wel welke persoon /instantie ingezet kan worden als briefadresgever. In verhouding moeten ze meer ingrijpendere methodieken toepassen om erachter te komen wat het juiste adres is van hun inwoners. Dit zal een toename van werk en een uitbreiding van bevoegdheden tot gevolg hebben, of moeten hebben.

Conclusie

Door de verplichting bij de burger te leggen heeft de wetgever willen zorgen voor het verstrekken van informatie over het adres op de minst in grijpende manier. Ook heeft wetgever willen voorkomen dat de overheid teveel inspanningen moet verrichten om zijn taak uit te voeren. Het risico is dat of de doelstelling van de basisregistratie moet worden losgelaten of er meer een "Big brother is watching you" regime ingesteld wordt. Beiden zijn onwenselijk en kunnen voorkomen worden door de verplichting bij de burger te laten en de gemeenten slechts een bevoegdheid te geven.

Geen beëindiging briefadres bij het niet bereikbaar zijn

Een ander element van het wetsvoorstel is dat een briefadres niet beëindigd kan worden als iemand niet bereikbaar is op het briefadres. Dit is een te vergaande consequentie en levert veel vervuiling op van de BRP en veel problemen op voor de uitvoering.

Doel van een briefadres was ooit dat mensen bereikbaar moesten zijn op dat adres. Door dit los te laten en mensen ambtshalve in te schrijven op een briefadres, is het voor gemeenten totaal niet meer mogelijk om te controleren of iemand nog leeft, in Nederland verblijft, een woonadres heeft of recht heeft op een briefadres.

De consequentie is dat gemeenten geen middelen meer hebben om de doelstelling van de basisregistratie uit te voeren.

Gemeentelijk briefadres

Ook wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat gemeenten, als zij geen briefadres kunnen verstrekken bij een particuliere briefadresgever of rechtspersoon, dat zij zelf als briefadresgever moeten gaan optreden.

De oplegging vanuit het ministerie hoe dit geregeld moet worden gaat te ver. Het raakt de autonomie van de gemeente. Gemeenten moeten zelf kunnen bepalen of en welke rechtspersonen zij aanwijzen als briefadresgever. Ook moeten ze zelf kunnen bepalen of ze zelf optreden als briefadresgever.

Verder zijn de consequenties van het zelf optreden als briefadresgever vergaand.



Ten eerste moet er een adres bekend zijn. Daarnaast moet er een loket zijn waar post gesorteerd, bewaard en opgehaald wordt. Ook zal hierbij een registratiesysteem opgezet moeten worden of en wanneer de post opgehaald wordt. Ook zal de gemeente moeten blijven controleren of de betrokkenen nog steeds recht hebben op een briefadres.

Dit betekent inspanning, capaciteit en kosten voor de gemeenten. Hiervoor zijn geen extra financiële middelen beschikbaar gesteld. Ook om die reden kan het ministerie deze verplichting niet opleggen aan gemeenten.

Als briefadresgever hebben gemeenten de verplichting de gegevens aan de burger door te geven. Daardoor zijn ze ook schadeloosgesteld ten aanzien van schade die bij afnemers of derden ontstaat doordat de gemeenten de illusie gewekt hebben dat de burger wel bereikbaar was. In het onderhavige geval zijn ze wel verantwoordelijk voor het doorgeven van informatie en kunnen ze ook in rechte verantwoordelijk gesteld worden, maar kunnen ze niet aan hun verplichting voldoen.

Buitenspel zetten van artikel 2.22

Artikel 2.22. wet brp luidt:

1. *Indien een ingezetene niet kan worden bereikt, van hem geen aangifte van wijziging van zijn adres of van vertrek is ontvangen als bedoeld in artikel 2.20, eerste lid, of 2.21, eerste lid, en na gedegen onderzoek geen gegevens over hem kunnen worden achterhaald betreffende het verblijf in Nederland, het vertrek uit Nederland noch het volgende verblijf buiten Nederland, draagt het college van burgemeester en wethouders van de bijhoudingsgemeente ambtshalve zorg voor de opneming van het gegeven van het vertrek van de ingezetene uit Nederland.*
2. *Als datum van vertrek uit Nederland en van opheffing van het adres wordt de dag opgenomen waarop het voornemen tot ambtshalve opneming van gegevens over het vertrek is bekendgemaakt.*

Wanneer de gemeente een melding krijgt dat een persoon niet langer woonachtig is op het adres waarmee hij staat ingeschreven in de BRP, wordt er een adresonderzoek gestart. Indien na gedegen onderzoek geen gegevens kunnen worden achterhaald over de nieuwe verblijfplaats en de persoon niet bereikt kan worden, moet de gemeente zorg dragen voor de ambtshalve opneming van het gegeven dat de persoon uit Nederland is vertrokken. Krachtens de nieuwe bewoording van artikel 2.23 lid 2, waarbij geen onderscheid is gemaakt tussen personen die niet in de BRP staan ingeschreven en personen die dit wel zijn, zou dit echter leiden tot het inschrijven op een briefadres bij de gemeente. De persoon kan dan enkel en alleen worden uitgeschreven van het briefadres indien er kan worden vastgesteld dat hij is vertrokken naar het buitenland of over een woonadres in Nederland beschikt. Dit is in het eerder onderzoek niet vastgesteld. Wat betekent dat er een lopend onderzoek zal blijven totdat dit kan worden vastgesteld en personen niet meer kunnen worden uitgeschreven naar "vertrokken onbekend waarheen" en dit een leeg artikel wordt.



Aanvullend merkt de gemeente Westland het volgende op:

(...) Zoals bekend wordt in Westland prioriteit gegeven aan het in- en uitschrijven van Arbeidsmigranten in de BRP.

Door de vluchtigheid van het verblijf in Nederland van deze groep inwoners moet veel capaciteit worden gestoken in het in- en uitschrijven van deze personen.

Westlandse ervaring is dat Arbeidsmigranten, die via een werkgever/uitzender naar Nederland zijn gehaald en zijn ingeschreven in de BRP in een woning van de werkgever/uitzender, na beëindiging van hun arbeidscontract verdwijnen van hun woonadres zonder een nieuw (woon)adres op te geven.

Kijkend naar de mogelijke uitgebreide uitleg die aan de voorgenomen wetswijziging kan worden gegeven zou het kunnen inhouden dat voor deze groep die "vergeten" zijn om een adreswijziging door te geven massaal gebruik moet worden gemaakt van het gemeentelijke briefadres met alle verplichtingen die daar voor de gemeente aan zijn verbonden.(....)

Gemeentelijk briefadres tijdens onderzoek

Eerder is al voorgesteld door het ministerie om mensen tijdens het onderzoek in te schrijven op een gemeentelijk briefadres. Blijkens de memorie van toelichting lijkt het ministerie deze mogelijkheid nog steeds voor te staan. Hiertegen zijn al eerder de volgende bezwaren geuit:

- A. Briefadres in de Wet BRP is niet bedoeld als parkeer adres en een voorgesteld gebruik is in strijd met de huidige Wet BRP en de Memorie van Toelichting.

Uit de wet en Memorie van Toelichting blijkt een aantal zaken ten aanzien van een (ambtshalve) briefadres:

1. de gemeente mag niet ieder willekeurige rechtspersoon als briefadresgever benoemen en de briefadresgever dient de burger te kunnen bereiken.

In dit geval fungeert de gemeente als willekeurige rechtspersoon. Omdat de gemeente de burger niet kan bereiken, wordt de burger op dit adres ingeschreven, maar het had ook zo een ander adres kunnen zijn. De gemeente houdt zich daarbij niet aan voorwaarden, die aan andere rechtspersonen (terecht) wel gesteld worden.

2. De briefadresgever is er verantwoordelijk voor dat de post betrokkene bereikt.

Aan deze voorwaarde kan de gemeente niet voldoen in geval van een ambtshalve briefadres, omdat niet bekend is waar het de burger kan bereiken. Hierbij is het ook onduidelijk in hoeverre de gemeente hier naast verantwoordelijk ook schadeplichtig voor gesteld kan worden, omdat het als briefadresgever zijn taak, namelijk het bereiken van de burger niet goed uitvoert.



3. Deze oplossing leidt er niet toe dat de burger daadwerkelijk bereikt wordt, waardoor de ambtshalve beslissing en de opgelegde bestuurlijke boete juridisch aantastbaar en onzorgvuldig genomen wordt. Daarnaast lijkt het voorstel ook in strijd met andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Grootschalige inzet van een ambtshalve briefadres betekent dat betrokkene in deze gevallen zeker niet bereikt kan worden. De gemeente stuurt de brieven immers naar zichzelf. De burger weet dit niet.

Uit jurisprudentie blijkt ook dat het verzenden naar het laatst bekende adres geaccepteerd wordt, omdat het de verantwoordelijkheid van de burger is om aangifte te doen. Nu hij dit niet heeft gedaan kan hij verwachten dat de post naar dat adres gestuurd wordt. Dat is niet het geval bij een ambtshalve briefadres. Hoe had de burger kunnen weten dat de post verstuurd wordt naar een ambtshalve briefadres? De zorgvuldigheid van besluitvorming en de gedegenheid van onderzoek, waarbij bereikbaarheid een belangrijke is, komt onder druk te staan. In geval van een vergaande beslissing en een eventueel opgelegde boete kan dit een groot probleem opleveren.

Een burger die een ambtshalve beslissing krijgt of een boete opgelegd krijgt, heeft het recht daarop zijn zienswijze te geven en te voorkomen dat de beslissing genomen moet worden of de boete wordt opgelegd. Deze kans wordt hem nu ontnomen.

Het is in strijd met een van de voorwaarden van een gedegen onderzoek, namelijk het bereiken van een burger. De burger kan niet door de gemeente niet meer bereikt worden.

Over het algemeen zijn gemeenten heel erg terughoudend met het verstrekken van briefadressen (wordt ook aangeraden in de circulaire). Naar oordeel van de G4 handelen de gemeenten in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur doordat we de strenge regels die gelden voor andere rechtspersonen niet gelden als wij onszelf als briefadresgever benoemen. Waarschijnlijk is dit détournement de pouvoir. Ook de benoeming van jezelf briefadresgever als je niet weet waar je als briefadresgever de briefadresnemer kunt bereiken is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Het betekent veel voor de organisatie van de gemeente om zichzelf als ambtshalve briefadres aan te merken. Het ontvangen, ordenen, bewaren of terugsturen van de post betekent dat er mensen en middelen ingezet moeten worden, waarvoor geen vergoeding is. Onduidelijk is hoe de afnemers bij een ambtshalve briefadres weten dat een burger niet op een adres bereikbaar is. Dit heeft ook tot gevolg dat afnemers eventuele zinnige informatie niet aan de gemeente terugmelden.

Conclusie

Hoewel de invoering van de regeling redelijk lijkt, is het om verschillende redenen geen oplossing voor het geconstateerde probleem en heeft de regeling te vergaande consequenties



om ingevoerd te worden. Daarom wordt geadviseerd om wetstechnische redenen, redenen die te maken hebben met doelstelling van de basisregistratie, verschuiving van verantwoordelijkheid, vervuiling van de BRP gegevens, inspanningsverplichting en kosten van de gemeente om deze verplichting niet op te nemen in de Wet BRP.

Hoe dan wel?

Het is natuurlijk niet zo, dat gemeenten geen oog hebben voor de problemen die inwoners kunnen ondervinden indien zij niet beschikken over een actueel BRP-adres. In de afgelopen jaren is veel gewerkt aan bewustwording van deze problematiek.

We missen in de memorie van toelichting de link met het sociaal domein. In de besprekingen met BZK over het rapport van de ombudsman kwam naar voren dat er samen gewerkt moet worden met het sociaal domein. Dus mensen moeten ook een hulpvraag hebben. Het lijkt erop dat in de memorie van toelichting het juist niet over deze doelgroep gaat.

Veel gemeenten hebben al een werkwijze aangepast, waarin samen wordt opgetrokken met het Sociale domein. Ook wordt, mede door de inspanning van de nationale en gemeentelijk Ombudsmannen, meer werk gemaakt van maatwerk in die gevallen dat dit nodig is.

In veel gemeenten zijn al geldende afspraken gemaakt over een beheerste wijze van registreren van een (brief)adres bij een persoon. Dat zijn vaak personen die zich melden met een zorgvraag en tussen twee woningen in zitten en dus op verschillende adressen verblijven. Deze personen worden begeleid bij het zoeken naar werk en een eigen woning en krijgen een briefadres op het adres van de gemeente. Voorwaarde is wel dat ze zich houden aan het zorgplan en dat ze hun post komen halen.

Nog niet alle gemeenten hebben uitgewerkte procedures voor het registreren van de doelgroep. Daar zit nog verbetering in. Dit kan naar onze visie met een gezamenlijke inspanning tussen gemeenten, NVVB en BZK. Als dit ondersteund moet worden met dwingende wetgeving, zorg er dan voor, dat duidelijk wordt afgebakend welke doelgroep de wetgever voor ogen heeft. Geef gemeenten de middelen om in die specifieke situaties af te wijken van de verplichting om iemand in te schrijven op een woonadres, het adres waar iemand feitelijk verblijft. Maar laat bij de gemeenten wel de regie om te bepalen hoe invulling wordt gegeven aan het ondersteunen van de inwoners die deze persoonlijke zorg echt nodig hebben. Ontneem gemeenten daarbij niet van de mogelijkheid om te voorkomen dat er misbruik wordt gemaakt van de mogelijk tot inschrijving op een briefadres, waardoor er een registratie ontstaat die niet langer betrouwbaar is voor de gebruikers die hun beslissingen baseren op de gegevens uit de BRP.

Namens de G4 gemeenten,

Ton Kassenaar, gemeente Amsterdam